

Kerk in Actie

Retouradres: Postbus 456, 3500 AL Utrecht

Aan de leden van de Vaste Kamercommissie voor Justitie

Kerk in Actie

Joseph Haydnlaan 2a,
Postbus 456, 3500 AL Utrecht
Telefoon (030) 880 14 56
info@kerkinactie.nl
www.kerkinactie.nl
KvK nr: 30258482
ING-banknr. 456
IBAN: NL62 INGB 0000 0004 56
BIC: INGBNL2A

Datum
12 juni 2013

Behandeld door
G. Werkman
Telefoon (030) 880 1756
g.werkman@kerkinactie.nl

Betreft: Immigratie en asiel, ontmenselijking

Geachte leden van de Kamercommissie,

Met deze brief wil ik uw aandacht vragen voor het voortdurende proces van ontmenselijking zoals dit plaatsvindt in de vreemdelingenbewaring en in gezinslocaties.

Onlangs vond het debat in uw Kamer plaats over de dood van de heer Dolmatov. Daarbij was sprake van de menselijke maat die vooral zou moeten gelden binnen de asielketen en uiteraard zal er onderzoek volgen etc. Verheugend dat dit gaat gebeuren, maar intussen komt Kerk in Actie op allerlei plaatsen situaties tegen die wijzen op ontmenselijking in de vreemdelingenketen. Het is niet zo dat dit op elke plek plaatsvindt maar ik zal u een aantal voorbeelden schetsen die dit wel laten zien.

In mei jl. bezocht een delegatie van de Raad van Kerken in Nederland het detentiecentrum Rotterdam. Samen met de dominee van de Pauluskerk, ds. Dick Couvee, sprak ik met twee jongemannen uit Afghanistan. Zij waren christen geworden en zouden op 30 mei worden uitgezet naar Kabul. Ze vertelden dat hun moeder die ook ingesloten was in het detentiecentrum hele dagen huilde. Ook hoorden we dat ze een zusje waren kwijtgeraakt, ze waren hierover erg verontrust. Hoe gek is het als zo'n moeder die niets gedaan heeft in de gevangenis zit te huilen, een dochter kwijt, terwijl heel Nederland op diezelfde dag meeleeft met de moeder die twee zoontjes kwijt was. Of deze mevrouw nu wel of niet in Nederland mag blijven, ze is wel mens, en juist in die periode werd duidelijk dat zij niet als zodanig werd behandeld. Door omstandigheden werd ze niet gelijk met haar zonen uitgezet, de zonen die volgens hen gevaar lopen, immers christen, ook al werd dit door de IND betwijfeld, de kerk twijfelt er niet aan. Sinds hun uitzetting is er niets meer van hen vernomen. De moeder verblijft nu in de gevangenis en is drie kinderen kwijt.

Een individueel geval, kunt u denken, maar de situatie verwijst naar de cultuur binnen de gevangenis, een cultuur die geen oog heeft voor de nood waarin mensen binnen die muren zich kunnen bevinden, immers het doel is uitzetten.

Een tweede voorbeeld, wederom vooral verwijzend naar de cultuur in de gevangenis. In hetzelfde detentiecentrum verblijft een man uit Sierra Leone. Hij is bijna blind, zijn been is bewerkt met machetes en is korter dan het andere been. Meneer is zwaar getraumatiseerd maar zit in de beheers afdeling. Voor straf heeft hij geen radio, wel een tv, maar hij kan niet kijken, alleen luisteren. Ook zijn Cd-speler waarvoor hij cd's met gesproken Bijbel heeft mag hij niet hebben. Hij krijgt geen crème voor zijn been, en de verlengstukken voor zijn been zijn nog onderweg.

Protestantse
Kerk

Datum
12 juni 2013

Pagina
2 van 2

Hij kan braille lezen maar brailleboeken krijgt hij niet. Dit valt voor ons onder ontmenselijking, misschien een individueel geval, maar er is kennelijk geen cultuur die maakt dat iemand zegt dat dit niet kan. Of hij nu weg moet of blijven mag, een blinde man straf je niet door hem geluid te onthouden, hij kan immers al niet zien.

Vervolgens bezocht ik de gezinslocatie in Emmen, eerst spraken we op een scholengemeenschap met een tiental jongeren. Zij gaven aan dat ze zich geïntimideerd voelden, zo werd tegen de ouders gezegd dat als ze niet tekenden voor terugkeer, de kinderen zouden worden afgepakt, waarna ouders in de gevangenis worden gezet. Leerkrachten vermelden dat vermoeden van kindermishandeling werd tegengehouden, omdat de kinderen toch terug moesten, kleintjes van 5 duiken in elkaar bij het zien van een busje, ook al is het van een loodgieter, ze associëren dit met opgehaald worden naar de gevangenis. Basisschoolleerlingen durven dinsdagsavonds niet te gaan slapen, want op woensdag waren in alle vroege gezinnen opgehaald. Kortom een cultuur die kinderen onveilig doet voelen. Bronnen: een heel aantal jongeren, en leerkrachten. Kinderen hebben hoe dan ook het recht op veiligheid, dit hebben ze nodig om gezond op te groeien.

Zo in een week drie gebeurtenissen die verwijzen naar een cultuur waarbij de menselijke maat ver weg is, ondanks het Dolmatov debat, in alle drie zaken heb ik me beperkt, de waarnemingen waren talrijker, maar dan wordt dit schrijven te lang. We willen u vragen om er bij de staatssecretaris op aan te dringen dat de menselijke maat liever gisteren dan vandaag wordt ingevoerd in de hele asielketen, voor alle mensen ook voor hen van wie de mening is toegedaan dat ze dienen te vertrekken.

Toen wij de kinderen vroegen wat zij wilden dat we de staatssecretaris moesten vertellen antwoordde een meisje uit Bangladesh, wiens vader in Nederland was overleden aan een hersentumor, nadat hij overigens eerst in Ter Apel vier maanden paracetamol had gekregen: "Zeg de staatssecretaris dat wij ook mensen zijn, ook al wil hij ons hier niet houden".

Naast de genoemde zaken willen we wel melden dat we vaak goede contacten en ervaringen met de diensten van uw ministerie hebben.

Wij hopen dat het u gelukt om de bejegening binnen de asielketen te doen ombuigen, en danken u daarvoor al bij voorbaat,

Hoogachtend en met vriendelijke groet,

Geesje Werkman
Projectmanager Kerk in Actie

KERK IN ACTIE IS LID VAN DE
actalliance

DEZE BRIEF IS GEDRUKT OP FSC-PAPIER

